

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: V. P., narozený dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2021, č. j.: MPSV-2021/87326-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2021, č. j.: MPSV-2021/87326-421/1, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – pobočky pro hlavní město Prahu (prvoinstančního orgánu) ze dne 18. 3. 2021, č. j.: ABG-913/2021-06/E/04, kterým byl dle ust. § 30 odst. 2 písm. c), odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „ZoZ“), vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 9. 9. 2020 pro neplnění podmínek stanovených v individuálním akčním plánu bez vážného důvodu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že prvostupňový orgán od něj obdržel lékařské zprávy ze dnů 6. 6. 2017 a 1. 9. 2016 dokládající pravidelné obtíže v ranních hodinách a zajišťování potřeb matky. Žalobce nebyl schopen zaručit účast u jednání, termín schůzky nepotvrdil a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v minulosti obecně žádal o schůzky v odpoledních hodinách. Při mírnější X. dokáže zamést podlahu, ale není schopen cestovat městskou hromadnou dopravou. Stanovisko klienta k vhodnosti účasti představuje proklientský přístup prosazovaný ministryní. U hromadné schůzky nelze očekávat individuální přístup, podle sdělení prvostupňového orgánu byla povinná úvodní schůzka, zatímco účast na projektu měla být dobrovolná. Správní orgán I. stupně nevysvětlil, jak se nepříznivě projevila absence dalších pozvaných osob dne 9. 9. 2020. Prvostupňové i napadené rozhodnutí nerespektují principy přiměřenosti a ultima ratio ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 30. 6. 2014, sp. zn.: 4 Ads 124/2013. Žalobce se zmínil také o zmaření zprostředkování konkrétní pracovní pozice dle rozsudku NSS ze dne 4. 4. 2019, sp. zn.: 3 Ads 349/2017, a účast u schůzky vnímal jako disciplinaci (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2021, sp. zn.: 33 A 33/2019). Ohledně předchozí události, kdy se dostavil místo dne 3. 10. 2018 až dne 10. 10. 2018, žalobce uvedl, že kvůli dovolené personalistky neměla jeho návštěva smysl. V návaznosti na rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2021, sp. zn.: 1 Ads 52/2021, žalobce podotkl, že v letech 2018 a 2019 působil jako člen okrskové volební komise a od února 2021 pracuje u společnosti X.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl zrušit rozhodnutí prvostupňového orgánu i napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Konstatoval, že se dne 31. 8. 2020 žalobce na osobním jednání nezmínil o zdravotních či osobních důvodech bránících mu v účasti na schůzce dne 9. 9. 2020 v rámci individuálního akčního plánu. Žalobce nepředložil lékařské potvrzení o dočasné neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu. Také nedoložil tvrzení stran péče o matku, která by mu bránila v plnění stanovených povinností. Pokud správní orgán I. stupně vyhodnotí, že u uchazeče o zaměstnání v rámci individuálního akčního plánu existuje důvod pro nástup do určitého projektu, nemůže se uchazeč bez vážného důvodu zprostit povinnosti nástupu. Aktivita v rámci individuálního akčního plánu byla nanejvýše žádoucí, neboť žalobce byl v evidenci uchazečů o zaměstnání dva a půl roku. Nedostavení se jiných osob na schůzku je řešeno individuálně, a nikoli hromadně. Podle rozsudku NSS ze dne 25. 10. 2006, č. j.: 6 Ads 3/2006-71, nejsou s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání spojena jen práva, nýbrž s tím souvisí i řada povinností. Žalovanému není zřejmé, z čeho žalobce usoudil na dobrovolnost účasti na projektu. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Žalobce ve své replice konstatoval, že na stejnopisu pozvánky je poznámka „převzal dne“, což nestvrzuje souhlas s účastí. Na pracovní směny žalobce opakovaně nastupoval až odpoledne kvůli obstarávání domácnosti, pomoci matce, nevolnostem a X.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 5. 3. 2018 žalobce požádal prvostupňový orgán o zprostředkování zaměstnání. Dne 31. 8. 2020 žalobce potvrdil převzetí stejnopisu individuálního akčního plánu ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce ve smyslu ust. § 33 odst. 2 ZoZ. Současně převzal též den pozvánku na schůzku s názvem „Podpora zaměstnanosti dlouhodobě evidovaných uchazečů o zaměstnání“ konanou dne 9. 9. 2020 v 10:00 hodin s poučením, že pokud se nemůže zúčastnit, je povinen včas sdělit důvod. Žalobce se na schůzku nedostavil, jak je zřejmé z e-mailové zprávy poradce pro dlouhodobě nezaměstnané ze dne 9. 9. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

7. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 18. 3. 2021, č. j.: ABG-913/2021-06/E/04. Prvoinstanční orgán uvedl, že žalobce byl seznámen s dostatečným předstihem s termínem úvodní schůzky v rámci individuálního akčního plánu, avšak nedoložil zdravotní obtíže bránící v účasti. Prvoinstanční orgán u žalobce neshledal vážné důvody ve smyslu ust. § 5 písm. c) ZoZ.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. S rozhodnutím nesouhlasil, neboť již při návštěvě prvoinstančního orgánu dne 31. 8. 2020 popsal pravidelné stavy X. vyvolávající nutnost pracovat v odpoledních hodinách, a tím i nemožnost garantovat účast u schůzky. Nebyl povinen dokládat konkrétní obtíže coby projevy svého onemocnění, prvoinstanční orgán nadto nekontaktoval jeho lékařku. Žalobce měl právo na individuální přístup, v jeho případě by se jednalo pouze o formální účast v projektu určeném osobám se základním vzděláním.
9. Poté žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, v němž po shrnutí dosavadního průběhu řízení, prvostupňového rozhodnutí, obsahu odvolání a předstření relevantní právní úpravy konstatoval nedůvodnost odvolání. Uvedl, že žalobce měl zdravotní problémy trvající v dopoledních hodinách sdělit již při stanovení termínu a následně je prokázat lékařským potvrzením. Ničím nepodložené tvrzení o nemožnosti dostavit se kvůli zdravotním důvodům nelze akceptovat jako vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) bodu 6. ZoZ. Nebylo možné přihlédnout ani k námitce, že měl orgán I. stupně kontaktovat lékařku žalobce. Rovněž nebyl předložen žádný dokument potvrzující péči žalobce o jeho matku v dopoledních hodinách. Podle popisu projektu byly osoby s nízkou kvalifikací jen jednou ze skupin osob, jimž byl určen. Žalobce není tím, kdo určuje, zda je pro něj aktivita v rámci individuálního akčního plánu vhodná. Povaha a intenzita porušení povinností uchazeče o zaměstnání v žalobcově případě odůvodňovala jeho vyřazení z evidence, a tudíž žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Podle ustanovení § 5 písm. c) bodu 6. ZoZ *pro účely tohoto zákona se rozumí vážnými důvody důvody spočívající v zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce – krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu při zprostředkování zaměstnání.*
13. Podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) ZoZ *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu neposkytne součinnost při vypracování individuálního akčního plánu, jeho aktualizaci nebo vyhodnocování anebo neplní podmínky v něm stanovené.*
14. Podle ustanovení § 33 odst. 2 ZoZ *ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce slouží individuální akční plán. Individuální akční plán je dokument, který vypracovává krajská pobočka Úřadu práce za součinnosti uchazeče o zaměstnání. Obsahem individuálního akčního plánu je zejména stanovení postupu a časového harmonogramu plnění jednotlivých opatření ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce. Při*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

určování obsahu individuálního akčního plánu se vychází z dosažené kvalifikace, zdravotního stavu, možností a schopností uchazeče o zaměstnání. Uchazeč o zaměstnání může požádat o vypracování individuálního akčního plánu kdykoliv v průběhu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Individuální akční plán vypracuje krajská pobočka Úřadu práce vždy, pokud je uchazeč o zaměstnání veden v evidenci uchazečů o zaměstnání nepřetržitě déle než 5 měsíců. Uchazeč o zaměstnání je povinen poskytnout součinnost krajské pobočce Úřadu práce při vypracování individuálního akčního plánu, jeho aktualizaci a vyhodnocování, a to v termínech stanovených krajskou pobočkou Úřadu práce, a plnit podmínky v něm stanovené.

15. Soud konstatuje, že zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání není pouze formální záležitostí, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a umožnit mu opětovně se zařadit do pracovního procesu na trhu práce. Potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s úřadem práce, ochotu k této spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání (např. rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2014, č. j.: 5 Ads 42/2014–19). Již v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j.: 4 Ads 173/2008–144, NSS v této souvislosti sdělil, že jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání je docházka na úřad práce ve stanovených termínech, což se podle názoru soudu vztahuje i na schůzky v rámci individuálního akčního plánu. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani tuto povinnost uloženou mu úřadem práce, která tvoří základ pro spolupráci mezi úřadem práce a nezaměstnaným, jakož i pro uplatňování státní politiky zaměstnanosti ve smyslu ust. § 2 ZoZ, a pokud nedoloží vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) ZoZ, pak je zřejmé, že v souladu s ust. § 30 odst. 2 písm. c) následuje postih v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. S ohledem na dalekosáhlé důsledky vyřazení z evidence o zaměstnání však musí úřad práce zároveň hledat proporcionalitu mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu „vážný důvod“ a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2015, č. j.: 7 Ads 268/2015–30). V případě žalobce bylo vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání přiměřené, jelikož ani přes výzvu nedoložil vážný důvod neúčasti na schůzce, především však (dle jeho vyjádření) zjevně cíleně mařil svou účast na projektu.
16. Soud dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by v 10:00 hodin dne 9. 9. 2020 u žalobce nastaly závažné důvody, které mu znemožnily plnit podmínky v rámci individuálního akčního plánu. Jak správně uvedli orgán I. stupně i žalovaný, v souladu s ust. § 5 písm. c) bodu 6. ZoZ nebylo doloženo, že žalobcem zmiňované zdravotní potíže jakožto vážné důvody trvaly právě v době, kdy se měl dostavit na schůzku. Existenci překážky dostavení se na schůzku žalobce ničím neprokázal. Pokud žalovaný trval na řádném doložení vážných důvodů pro nedostavení se ve stanoveném termínu v souladu s ust. § 5 písm. c) ZoZ, nelze v tomto postupu spatřovat přepjatý formalismus.
17. Zdravotním posudkem, jak má na mysli ust. § 5 písm. c) bodu 6. ZoZ, se podle názoru soudu rozumí jakékoli lékařem provedené posouzení zdravotního stavu, doložené např. potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti nebo jiným potvrzením lékaře, jimiž uchazeč o zaměstnání prokazuje svůj zdravotní stav konkrétního dne. Lékařské zprávy ze dnů 6. 6. 2017 a 1. 9. 2016, jimiž orgán I. stupně měl podle žalobce disponovat, nelze pokládat za dokumenty osvědčující zdravotní stav žalobce v době konání schůzky dne 9. 9. 2020. Žalobce při přebírání pozvánky dne 31. 8. 2020 neupozornil na případnou nemožnost dostavit se v dopoledních hodinách kvůli X. či jinému zdravotnímu problému. Převzetím pozvánky a dokumentu o individuálním akčním plánu žalobce potvrdil vědomost
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

povinnosti plnit podmínky stanovené v individuálním akčním plánu včetně důsledku neplnění těchto povinností bez vážného důvodu v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Z pozvánky ani dokumentu o individuálním akčním plánu nevyplývá dobrovolnost žalobcovy účasti na schůzce.

18. Dne 29. 10. 2020 prvoinstanční orgán v souvislosti s omluvou zaslánou emailovou zprávou dne 8. 9. 2020 žalobce vyzval k doložení vážného důvodu ve lhůtě 10 dnů od převzetí výzvy, avšak žalobce na výzvu nereagoval. Soud uvádí, že účastníci správního řízení mají nejen právo navrhnout důkazy, ale ve smyslu ust. § 52 s.ř. jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. S nesplněním povinnosti navrhnout důkazy jsou potom spojeny různé negativní důsledky, v žalobcově případě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Ačkoli řízení o vyřazení z evidence je řízením zahájeným z moci úřední, nebylo povinností prvoinstančního orgánu opatřovat si důkazy o zdravotnímu stavu žalobce, které by potvrzovaly existenci vážného důvodu bránícího v dostavení se na schůzku.
19. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že uchazeč o zaměstnání není způsobilý určovat, které aktivity bude podstupovat, a jakých se naopak nezúčastní. Pokud by se totiž připustil opak, vedlo by to ke zcela nepřijatelné situaci, kdy by uchazeč o zaměstnání mohl odpírat jakoukoli formu součinnosti s úřadem práce, čímž by se smysl činnosti úřadu práce stal neuskutečnitelným a evidence by byla ve své podstatě zbytečná. Ve vymezení projektu „Podpora zaměstnanosti dlouhodobě evidovaných uchazečů o zaměstnání“ se v části nazvané „Pro koho je projekt určen?“ uvádí, že jde zejména o osoby dlouhodobě nezaměstnané nebo ohrožené dlouhodobou nezaměstnaností z důvodu kumulace znevýhodnění a hendikepů. Projekt se jednoznačně vztahuje na osoby vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání po dobu přesahující 12 měsíců, což vzhledem k datu podání žádosti o zprostředkování zaměstnání (5. 3. 2018) byl žalobcův případ. Na tom nic nemění, že projekt se dále zaměřuje i na osoby, které byly u úřadu práce evidovány opakovaně a zároveň mají nízkou kvalifikaci; osoby s nízkou kvalifikací představují jen jednu z alternativních skupin, jichž se projekt týká, žalobce ale patří do jiné alternativní skupiny dlouhodobě nezaměstnaných, tudíž spadá do množiny osob, pro něž je projekt určen. Není proto zřejmé, proč žalobce vyvozoval zbytečnost účasti na schůzce, studuje-li vysokou školu. Zcela nepodstatnou se z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty v ust. § 30 odst. 2 písm. c) ZoZ jeví skutečnost, zda se termínu schůzky případně nezúčastnily ještě další pozvané osoby z řad uchazečů o zaměstnání.
20. K žalobcem citovanému rozsudku NSS, č. j.: 4 Ads 124/2013-82, soud podotýká, že se vztahuje k ust. § 5 písm. c) bodu 7. ZoZ, tzn. o „jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele“, když stěžovatel byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání kvůli nedostavení se na schůzku, ačkoli se omluvil z důvodu návštěvy syna ve vzdáleném zahraničí a narození vnučky. Rozsudek NSS, č. j.: 3 Ads 349/2017-28, se věnoval situaci, při níž stěžovatel pochybil, pokud si nesprávně zaznamenal datum domluvené schůzky, ale jinak si za poměrně dlouhou dobu vedení v evidenci svoje povinnosti plnil a jeho pochybení neneslo žádné znaky účelového vyhýbání se zákonem stanoveným povinností. Rovněž rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j.: 33 A 33/2019-31, a rozsudek NSS, č. j.: 1 Ads 52/2021-31, nejsou na žalobcovu věc přílehlavé, neboť také míří na chybné poznamenání termínu schůzky.
21. Soud zároveň považoval za dostatečné podklady obsažené ve správním spisu, nepřistoupil proto k doplnění dokazování; další důkazní návrhy shledal nadbytečnými.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. února 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.